

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TÁM CHUYỆN CŨ ĐAU LÒNG

Tuy sánh vai đi cùng nhau, song chàng và nàng không hề mở miệng nói chuyện với nhau. Giữa họ, chỉ có một nỗi buồn nhẹ nhàng và một sự hoài niệm thoáng qua...

Thích Đình Nhận không thể tìm được lời nói gì để phá tan bầu không khí buồn tẻ đó.

Giữa con người và con người, được quen biết nhau trong một trường hợp ngẫu nhiên, và xa nhau trong một khung cảnh yên lặng, thường không thấy đáng quý báu trong những giờ phút gần nhau, song khi đã xa cách thì mới thấy cái gì bị mất đi thực quá tốt đẹp.

Nhưng, những cái gì đã mất đi có thể đi tìm lại được hay không?

Cũng có lúc, người ta có thể tìm lại được, song phần lớn cái gì đã mất đi, thì nó sẽ mất đi vĩnh viễn.

Hai người cùng im lặng bước tới, và đã đi ra khỏi khu rừng rậm rạp. Nàng dừng chân lại, nói :

- Thích thiếu hiệp, chúng ta hãy chia tay nhau tại nơi đây vậy !

Chàng gật đầu :

- Xin cô hãy cẩn thận trong mọi việc !

- Tôi mong anh cũng thế !

Nói dứt lời, nàng quay người chạy nhanh đi. Thích Đình Nhận nhìn theo bóng nàng cho đến khi đã lẫn khuất, mới xoay người buồn bã đi trở về Diêm Vương Miếu.

Khi Thích Đình Nhận về đến nơi, thì U Minh Quỷ Nữ bước tới đón và nói :

- Thích thiếu hiệp !

Thích Đình Nhận nhìn vẻ mặt sầu đau của nàng, hỏi :

- Chuyện chi thế?

- Dường như thiếu hiệp cần phải nghỉ ngơi một lúc !

Đứng trước sự lo lắng đối với mình của U Minh Quỷ Nữ, khiến Thích Đình Nhận hết sức cảm động. Chàng gượng cười nói :

- Không, còn rất nhiều công việc chờ đợi tôi giải quyết !

- Nhưng dù sao anh cũng nên nghỉ đã !

Thích Đình Nhận mỉm cười, rồi bước thẳng vào ngôi miếu, quay về Tam Võ Vương nói :

- Vừa rồi Hải Vân Tiên Tử nói như vậy, chắc các ông đã nghe rõ cả. Vậy xin ba vị hãy đi đến Vọng Nguyệt Phong tại Vân Đài Sơn một chuyến. Trong vòng hai ngày, phải gấp rút trở về cho đến nơi !

Tam Võ Vương liền lãnh lệnh ra đi.

Thích Đình Nhận liền quay về Thương Hải Khách nói :

- Còn bao nhiêu công việc cần thiết trước mắt, tôi giao cả cho ông lo liệu !

Thương Hải Khách gật đầu, rồi lên tiếng gọi :

- Hình Trưởng đâu?
- Có cấp dưới đây !
- Ông hãy lo cho người đào một cái hố sâu, mang xác của tất cả môn nhân của Ngân Diện Hội chôn chung vào nơi ấy !

- Xin tuân lệnh !
- Còn Phó Tướng đâu?
- Có mặt đệ tử đây !
- Riêng ông hãy lo chôn cất tử tế số đệ tử của bản môn !
- Xin tuân lệnh !

Sau khi hai người đã ra đi, Thương Hải Khách lại gọi :

- Còn Thích cô nương đâu?

Thích Thiết Hoa đáp :

- Có mặt đệ tử đây !
- Nghe lời đồn đãi trong võ lâm, Mê Hồn Cung là nơi rất kín đáo, Tổng đường của bản môn muốn dời về nơi ấy...

- Tôi đã trở thành đệ tử của Hồng Kỳ Môn, vậy Mê Hồn Cung cũng là một bộ phận Hồng Kỳ Môn thôi !

- Tốt lắm !

Thương Hải Khách dừng lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

- Năm đệ tử Phục Hổ Thiên Quân, Phi Long Kiếm Khách, Huyết Hồn Tử, Ngũ Long Chân Quân, Thiên Tinh Lão Nhân hãy nghe lệnh !

- Đệ tử sẵn sàng !
- Bản môn muốn thu nạp tất cả môn nhân của các vị vào bản môn, chẳng rõ các vị có bằng lòng hay chăng?

- Bằng lòng !
- Chẳng rõ Phục Hổ Trại có bao nhiêu môn nhân?
- Thưa, có tất cả hai trăm ba mươi bảy vị !
- Tiềm Long Trang có được bao nhiêu môn nhân?
- Thưa, có bảy mươi lăm vị !
- Huyết Cốc có được bao nhiêu môn nhân?
- Thưa, có hai trăm lẻ chín vị !
- Ngũ Long Bảo có bao nhiêu môn nhân?
- Thưa, có một trăm tám mươi vị !
- Thiên Tinh Động có bao nhiêu môn nhân?
- Thưa, có năm mươi lăm vị !

Thương Hải Khách nói :

- Vậy tất cả các ông hãy mau trở về dẫn toàn bộ môn nhân đến tập hợp tại Diêm Vương Miếu !

Tức thì, Phục Hổ Thiên Quân, Phi Long Kiếm Khách, Huyết Hồn Tử, Ngũ Long Chân Quân, và Thiên Tinh Lão Nhân cùng từ giả Thích Đình Nhạn, rồi mỗi người ra đi một ngã.

Thích Đình Nhạn quay về Tinh Hải Đoạn Trường Nhân nói :

- Chẳng hay Ngân Diện Hội hẹn với phái Thiếu Lâm vào ngày nào?
- Vào ngày mồng bốn tối đây !

Thích Đình Nhạn gật đầu :

- Các vị hãy lui trước về U Minh Quỷ Phủ nghỉ ngơi, hầu bốn ngày sau sẽ đến Thiếu Lâm Tự trong một trận thư hùng với Ngân Diện Hội.

Chàng ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Thích tỷ tỷ và Tinh Hải Đoạn Trường Nhân hãy cùng đi ra ngoài dò xét tình hình, trong vòng ba ngày trở về báo cáo rõ tình trạng giới giang hồ hiện nay !

Liền đó, Thích Thiết Hoa và Tinh Hải Đoạn Trường Nhân cùng ra đi ngay tức khắc.

- Thôi Thiên Hàn và Lê Thái Hoa hãy bước tới nghe lệnh !

Tức thì, Huyết Kiệu Chủ Nhân cùng Phong Trần Cuồng Khách đồng thanh nói :

- Đệ tử sẵn sàng !

- Hai vị từ nay đã xóa bỏ tất cả những sự ngộ nhận, sum họp như xưa. Bản Môn chủ có ý chọn ngày để làm lễ tuyên hôn cho nhị vị, nhưng vì tình hình hiện nay không cho phép, nên Môn chủ lấy làm hối tiếc. Vậy, nay cho nhị vị được nghỉ ngơi ba hôm. Trong thời gian đó, Thôi Thiên Hàn nên đưa Lê Thái Hoa nhàn du đó đây cho vui !

Huyết Kiệu Chủ Nhân và Phong Trần Cuồng Khách đều hết sức vui mừng. Họ không ngờ rằng Thích Đình Nhạn lại lo lắng cho mình đến thế. Do đó cả hai đồng thanh nói :

- Chúng tôi xin cảm tạ Môn chủ đã ban cho ba ngày nghỉ ngơi !

Thích Đình Nhạn tươi cười nói :

- Chớ vì quá vui mà quên trở về đấy nhé?

Tất cả mọi người chung quanh đều khẽ phì cười. Phong Trần Cuồng Khách bưng đồ sắc mặt, Lê Thái Hoa đang ngồi trong kiệu cũng luống cuống vô cùng.

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ !
- Thôi nhị vị hãy đi đi !

Thôi Thiên Hàn đã đứng lên, trong khi Huyết Kiệu Chủ Nhân cũng gọi hai cô tỳ nữ đến, khiêng bổng chiếc Huyết Kiệu bước thẳng ra cửa.

Thích Đình Nhạn bỗng lên tiếng hỏi :

- Lê Thái Hoa, tôi muốn hỏi bà một việc?
- Có phải một việc về A Mẫn, tức Khôi Tâm Nhân đấy không?

Thích Đình Nhạn giật mình nói :

- Đúng thế !

- Thừa Môn chủ, A Mẫn thực ra không phải là người hầu của tôi. Nàng là một cô gái đã gặp rất nhiều điều không may. Nhiều việc về nàng tôi không tiện nói rõ cho Môn chủ nghe !

- Thế hiện giờ nàng đã đi đâu?

- Việc ấy... Xin bỏ lỗi cho vì đệ tử đã có lời thề không thể nói ra được !

Thích Đình Nhạn như muốn nói điều gì, nhưng lại im ngay. Chàng gượng cười nói :

- Tôi xin chúc nhị vị vui vẻ, thôi hãy đi đi !

Thế là, Phong Trần Cuồng Khách và Lê Thái Hoa liền bước ra cửa đi thẳng.

Thích Đình Nhạn làm lễ tế các môn nhân bị chết vừa rồi trong trận xô xát xong, mới về U Minh Quỷ Phủ.

Ba ngày sau, thì tất cả môn nhân của Phục Hổ Trại, Tiềm Long Trang, Huyết Cốc, Ngũ Long Bảo, và Thiên Tinh Động đều kéo cả đến Diêm Vương Miếu.

Thương Hải Khách bèn chặn chĩnh lại hàng ngũ, rồi cất Phục Hổ Thiên Quân, Tiềm Long Kiếm Khách, Huyết Hồn Tử, Ngũ Long Chân Quân, và Thiên Tinh Lão Nhân chia nhau chỉ huy số người ấy.

Tình Hải Đoạn Trường Nhân và Thích Thiết Hoa cũng đã trước sau về đến U Minh Quỷ Phủ, cho biết là trong giới giang hồ không có xảy ra chuyện chi khác lạ.

Phong Trần Cuồng Khách và Huyết Kiệu Chủ Nhân cũng đưa nhau trở về, với một vẻ mặt tươi như hoa nở.

Nhưng, Tam Võ Vương lãnh nhiệm vụ đi mượn cây quạt Độc Phiến thì ngày lại qua ngày, bặt vô âm tín.

Thấy thế, Thích Đình Nhạn đoán biết ba người đã xảy ra chuyện chi rồi. Vì nếu chẳng thế thì chắc chắn họ đã trở về đến nơi.

Trong số Tam Võ Vương, có Luật Nhân Vương là người giữ chức Tổng Soái của Hồng Kỳ Môn mà nếu có điều chi bất trắc, thì thực công việc hết sức nghiêm trọng.

Hơn nữa, trong cuộc đụng độ với Ngân Diện Hội tại phái Thiếu Lâm sắp tới, nếu không có cây Độc Phiến để trừ ba con Hoạt Cường Thi, thì chắc chắn là hung nhiều kết ít.

Thương Hải Khách nói :

- Thừa Môn chủ, ba người ấy chắc chắn đã gặp chuyện bất trắc rồi !

- Đúng thế !

- Như vậy thì phải làm cách nào?

Thích Đình Nhạn nói :

- Xem ra, phải đích thân tôi đi đến Vọng Nguyệt Phong một chuyến !

- Không thể được !

- Tại sao thế?

- Trong cuộc giao chiến với Ngân Diện Hội tại phái Thiếu Lâm quan hệ đến bản môn và giới giang hồ to lắm, vậy nếu Môn chủ không đích thân chỉ huy...

Thích Đình Nhạn ngắt lời :

- Ông là Quân Sư, vậy lo phân phối mọi việc cho môn nhân đối phó lại Ngân Diện Hội, thì chắc cũng sẽ chu đáo chứ không có gì đáng lo ngại.

Thích Đình Nhạn ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Tam Võ Vương đến nay chưa về, thì ai cũng hiểu là ba vị ấy đã xảy ra chuyện bất trắc. Bởi thế, tôi phải đích thân đi đến Vọng Nguyệt Phong một chuyến. Sau khi tôi đã đi, thì Quân Sư sẽ tạm giữ nhiệm vụ Chưởng môn.

Nói đến đây, chàng bỗng to tiếng gọi :

- Hình Trưởng đâu?
- Có đệ tử đây !
- Trong những ngày vắng mặt tôi, nếu có ai dám chẳng tuân mệnh lệnh, thì cứ việc chém đầu làm gương !

- Xin vâng !

- Giờ thì hãy đem Bắc Cực Hồ Tiên xử đúng theo kỷ luật của môn phái !

- Xin vâng !

Thích Đình Nhạn lại nói :

- Sau khi mọi việc ở Thiếu Lâm Tự xong, xin hãy dẫn tất cả môn nhân đến Mê Hồn Cung không được chậm trễ. Chậm nhất là trong năm hôm, tôi tất sẽ trở về đến Mê Hồn Cung.

Môn nhân đồng lên tiếng vâng lời vang dội. Thích Đình Nhạn quay về Thích Thiết Hoa nói :

- Mê Hồn Cung nằm tại vị trí nào?

- Ở trong Phong Sa Cốc, tại núi Lô Sơn. Môn chủ đến đó tất sẽ có môn nhân dẫn đường đi vào !

Phó Tướng Thất Hải Thân Long nói :

- Môn chủ có cần môn nhân tùy tùng không?

- Chẳng cần !

Thích Đình Nhạn nói dứt lời, liền bước xuống đại điện, đi thẳng ra cửa. Bỗng từ phía sau lưng có tiếng Thương Hải Khách nói :

- Phó Tướng...

Nhưng, ngay lúc ấy Thích Đình Nhạn đã vọt người lên bay thẳng đi, chỉ trong nháy mắt là khuất bóng trong cánh rừng xanh.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy chàng nghe có tiếng người từ phía sau lưng gọi :

- Thích thiếu hiệp !

Thích Đình Nhạn quay người ngó lại, trông thấy U Minh Quỷ Nữ đứng sững tại sau lưng chàng từ lúc nào. Thích Đình Nhạn giật mình nói :

- Cô...có việc chi thế?

Nàng cười buồn bã. Nụ cười của nàng hiện lên một vẻ mơ hồ đầy héo hắt. Nàng bước thẳng đến trước mặt Thích Đình Nhạn nói :

- Thích thiếu hiệp, tôi cũng muốn tiễn chân thiếu hiệp một đoạn đường !

- Có phải như lần trước kia, là đi sát nhau mà không nói chuyện chi với nhau cả chẳng?

- Không !

- Nếu thế, tức là cô có việc cần nói với tôi?

- Chính như vậy...!

Nàng mỉm cười rồi nói tiếp :

- Hôm nay, tôi tránh không khỏi có ít nhiều xúc cảm. Và hôm nay anh đã ra đi, rồi đến ngày mai, tất cả môn nhân cũng sẽ ra đi. Thế là ngôi Diêm Vương Miếu lại trở về với khung cảnh cũ, là phẳng lặng như một cõi chết, ghê rợn và lạnh lẽo...!

- Trong đời này đâu có cái hợp nào mà không tan !

- Nhưng nếu giây phút này đã qua đi, thì sẽ khiến cho người ta hoài niệm mãi. Những ngày vui, thường đi qua mau chóng quá !

Thích Đình Nhạn lẩm bẩm :

- Đúng như vậy...!

U Minh Quỷ Nữ cười buồn bã, nói :

- Tương lai lúc nào cũng xa xôi, mộng tưởng lúc nào cũng tan biến, anh bảo có phải không?

- Đúng thế !

- Giây phút này đi qua, thì ôi...!

- Cô có vẻ như xúc cảm trước việc ly hợp lắm?

- Vậy thiếu hiệp chẳng có như thế sao?

- Dù có, chắc cũng không sâu sắc bằng cô !

Nàng mỉm cười. Nụ cười của nàng như đượm một vẻ u buồn mà cũng như thoáng một vẻ yêu đương...

Qua một cảm giác lơ mơ, Thích Đình Nhạn thấy rằng chính mình đã mang đến cho nàng bao nhiêu là tâm sự.

Nụ cười trên môi của nàng tắt hẳn, nói :

- Thích thiếu hiệp, có những lúc nào đó, anh có thấy nhớ nhưng đến một việc đã qua chẳng?

- Quả có thế !

- Anh có khi nào nhớ đến cảnh chúng ta cùng tản bộ trong một buổi hoàng hôn, hay cùng ngồi nhìn mưa rơi không?

Thích Đình Nhạn đưa mắt kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng hết sức xao động nói :

- Đúng thế !

- Vậy anh có ý nghĩ gì?

- Tôi thấy dường như nằm mộng gặp một cô gái đang đi tìm cõi mộng !

- Một cô gái đang đi tìm một cõi mộng...?

Nàng bật cười, nói :

- Phải, tôi là một cô gái đang đi tìm cõi mộng. Vì trong cõi mộng, mới có tất cả những gì mà mình đang muốn tìm đến...!

Thích Đình Nhạn nói :

- Vì thế, nhưng đến khi mình tỉnh dậy, thì nó cũng sẽ tan biến đi tất cả !